

Arrest

nr. 223 166 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, dient volgens de partijen op 17 mei 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder.

Op 14 november 2018, met kennisgeving op 14 januari 2019, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2018 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: O. (...)

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 7° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Volgende documenten worden voorgelegd:

- historiek werkloosheidsvergoeding (periode januari 2016 - februari 2017, januari 2017- maart 2018)*
- afspraak-gesprek: zoektocht naar werk VDAB dd. 6.02.2018 met bijhorende werkervaring/CV; inschrijvingsbewijs VDAB dd. 9.05.2018; inschrijvingsbewijs Actiris.Brussels dd. 21.02.2018: echter, louter deze inschrijvingsbewijzen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk*
- screenining NT2 Integratie en Inburgering - VDAB*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Echter, de referentiepersoon heeft niet aangetoond dat ze heden actief op zoek is naar werk, dan wel is vrijgesteld van deze verplichting, waardoor de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Gelet op het feit dat er geen bestaansmiddelen voorliggen die, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kunnen worden genomen, dient er niet te worden overgegaan tot een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Betrokkene voldoen dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij meent dat er daarnaast sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel luidt als volgt:

"1.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de uit de door verzoeker neergelegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon actief werkzoekende is.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins heeft rekening gehouden met alle door verzoeker neergelegde stukken.

Dat verzoeker ter staving van de actieve zoektocht naar werk van de Belgische referentiepersoon een "overeenkomst voor werkervaringsstage" met de VDAB dd. 19.07.2018 samen met loonstroken heeft neergelegd (cf. stuk 2).

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met dit door verzoeker neergelegde bewijsstuk geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Voort motiveert verweerder evenmin op een afdoende wijze waarom met de door verzoeker neergelegde inschrijvingsbewijzen VDAB, Actiris Brussel, afspraak-gesprek (zoektocht naar werk), screening NT2 integratie en Inburgering-VDAB, niet kunnen beschouwd worden als voldoende bewijs dat de Belgische referentiepersoon actief op zoek is naar werk (zeker nu deze inschrijvingen, afspraak, screening effectief gevolgd werden door het sluiten van een "overeenkomst voor werkervaringsstage" (cf. stuk 2).

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.2

Dat krachtens het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verweerder in casu werd uitgevoerd.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder opnieuw heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de totale maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke grondige uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat de Belgische onderdaan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens maakt verzoeker gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet alsook van de rechten van verdediging merkt verwerende partij op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van voornoemde wetsbepaling en rechtsbeginsel, zonder evenwel in zijn eerste middel in concreto aan te geven op welke wijze deze bepaling en dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden worden. Evenmin licht verzoekende partij toe waaruit de manifeste beoordelingsfout zou bestaan. Vermits onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvV 22 januari 2010, nr. 199.798), is verweerder van oordeel dat het eerste middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

In een eerste onderdeel van zijn eerste middel verwijt verzoekende partij verweerder geen rekening gehouden te hebben met de “overeenkomst voor werkervaringsstage” met de VDAB samen met loonstroken die verzoeker heeft neergelegd. Verder meent verzoeker dat niet op afdoende wijze gemotiveerd werd waarom de neergelegde inschrijvingen bij de

VDAB en Actiris, de afspraken en de screening NT2 integratie en inburgering-VDAB, niet kunnen beschouwd worden als voldoende bewijs dat hij actief op zoek is naar werk.

Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. (...) § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens

artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en

toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

In casu werd de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij geweigerd omdat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste. Verzoeker heeft immers enkel bewijzen van werkloosheidsuitkeringen voorgelegd, die niet in aanmerking genomen kunnen worden omdat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk.

Waar verzoeker verwijst naar de "overeenkomst voor een werkervaringsstage" en de loonstroken die verzoeker zou neergelegd hebben, merkt verwerende partij op dat deze stukken niet aan de verweerder ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Vooreerst wenst verwerende partij op te merken dat, daar gelaten of louter met dit document de actieve zoektocht naar werk door de referentiepersoon zou aangetoond worden, zich in het administratief dossier van verzoeker geen document genaamd "overeenkomst voor een werkervaringsstage" bevindt. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de raadsman van verzoeker een schrijven heeft gericht aan de verwerende partij en bijkomende stukken heeft toegevoegd aan de aanvraag van de verzoekende partij (bijlage 1), echter dient opgemerkt te worden dat deze stukken na het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt aan de verwerende partij. Gelet op de datum vermeld op het schrijven van de raadsman, zijnde 15 november 2018, is hier geen twijfel over mogelijk, daar de bestreden beslissing dateert van 14 november 2018.

Deze stukken die verzoeker laattijdig heeft neergelegd en eveneens aan zijn verzoekschrift tot nietigverklaring voegt, kunnen niet weerhouden worden in het kader van onderhavig beroep. De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. In het middel van verzoeker is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Geheel ten overvloede merkt verwerende partij op dat deze bijkomende stukken, zijnde loonfiches op naam van verzoeker en een schoolattest waarin wordt geattesteerd dat verzoeker het vierde secundair schooljaar heeft vervolledigd en is ingeschreven in het vijfde secundair schooljaar aan het vermelde instituut, geen betrekking hebben op de referentiepersoon en als dusdanig niet aantonen dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt.

Wat betreft de (overige) neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: "Volgende documenten worden voorgelegd: - historiek werkloosheidsvergoeding (periode januari 2016 – februari 2017, januari 2017- maart 2018) - afspraak-gesprek: zoektocht naar werk VDAB dd. 6.02.2018 met bijhorende werkervaring/CV; inschrijvingsbewijs VDAB dd. 9.05.2018; inschrijvingsbewijs Actiris.Brussels dd. 21.02.2018: echter, louter deze inschrijvingsbewijzen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk - screening NT2 Integratie en Inburgering – VDAB Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Echter, de referentiepersoon heeft niet aangetoond dat ze heden actief op zoek is naar werk, dan wel is vrijgesteld van deze verplichting, waardoor de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen."

Er liggen aldus geen bewijzen voor dat de referentiepersoon actief solliciteert in het reguliere arbeidscircuit. De inschrijving bij de VDAB en Actiris staat niet gelijk met 'actief werk zoeken'. Verweerder is dan ook van oordeel dat hij geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen.

In een tweede onderdeel van zijn eerste middel bekritiseert verzoekende partij dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing een behoefteanalyse blijkt, terwijl verweerder hier naar zijn oordeel wel toe was gehouden in het kader van artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens werpt verzoekende partij op dat hij in dit verband diende te worden aangeschreven om bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Waar verzoeker aanvoert dat een behoefteanalyse moest worden uitgevoerd conform artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren.

Artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]"

Verwerende partij benadrukt dat een behoefteanalyse in de zin van artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden

genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan 120 percent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Of, met andere woorden, er moet sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

In casu werd geoordeeld, en wordt door verzoekende partij niet ontkracht, dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen. Aangezien de bestaansmiddelen bijgevolg onbestaande zijn, dient dan ook te worden geconcludeerd te worden dat er geen bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet diende uit te voeren en in het licht daarvan evenmin bijkomende stukken diende op te vragen bij verzoeker.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht kan niet weerhouden worden. Een schending van artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Wat betreft de vermeende schending van de hoorplicht benadrukt verwerende partij dat dit beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van die aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). Verweerder diende verzoekende partij derhalve niet te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Ten overvloede benadrukt verwerende partij voorts nog dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: verzoeker beperkt zich tot een algemeen betoog zonder enige verdere toelichting en zonder aan te duiden

welke bijkomende stukken aangaande het actief werk zoeken door de referentiepersoon hij desgevraagd zou hebben bijgebracht opdat een andersluidende beslissing zou zijn genomen.

Een schending van de hoorplicht blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“(…) De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en

toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

In voorliggende zaak wordt het verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Belgische moeder aan de verzoekende partij geweigerd omdat de werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon volgens de voorgelegde stukken ontvangt, niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen in de zin van hoger geciteerde bepaling, omdat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing actief op zoek is naar werk.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat niet met alle voorgelegde stukken rekening wordt gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een overeenkomst voor werkervaringsstage met de VDAB van 19 juli 2018, samen met loonstroken, en zij deze stukken toevoegt aan haar verzoekschrift, wijst de Raad erop dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden, zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met deze stukken. De verzoekende partij toont niet aan dat deze stukken aan de verwerende partij ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. Weliswaar ontbreekt in het administratief dossier het aanvraagformulier bijlage 19ter - de partijen betwisten niet dat de aanvraag gebeurde op 17 mei 2019 -, maar deze stukken worden alvast niet vernoemd in de e-mail van 14 juni 2018 met aanvullende stukken. Sowieso kan met zekerheid worden vastgesteld dat de overeenkomst voor werkervaringsstage met de VDAB van 19 juli 2018, samen met loonstroken, geen deel uitmaakte van de aanvraag of van de aanvulling die gebeurde door middel van de e-mail van 14 juni 2018 van de gemeente Zaventem waar de verzoekende partij zich aanbood aan de verwerende partij, gelet op het feit dat deze stukken van na 14 juni 2018 dateren. De verzoekende partij geeft zelf aan dat genoemde overeenkomst dateert van 19 juli 2018 en de loonstroken blijken betrekking te hebben op de maanden juli, augustus en september 2018, hetgeen betekent dat deze stukken nog niet bestonden op het ogenblik dat de verzoekende partij haar dossier aanvulde. Zij toont het tegendeel in ieder geval niet aan. In zoverre de verzoekende partij bedoelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de stukken die zij op 15 november 2018 - dit is daags na het nemen van de bestreden beslissing - aan de verwerende partij overmaakte, herhaalt de Raad dat zij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan zij op dat ogenblik niet in kennis is gesteld. Ten overvloede merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat de op 15 november 2018 aan de verwerende partij overgemaakte stukken loonfiches en schoolattesten op naam van de verzoekende partij zelf betreffen, zodat uit deze stukken hoe dan ook niet kan blijken dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk.

In zoverre de verzoekende partij van de Raad een inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde stukken verwacht en zij de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wijst de Raad erop dat dit in voorliggende procedure niet tot haar bevoegdheid behoort, zoals hoger uiteengezet. Niets belet de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder in te dienen indien zij meent intussen over de stavingsstukken te beschikken die aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Voorts kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom de "*inschrijvingsbewijzen VDAB, Actiris Brussel, afspraak-gesprek (zoektocht naar werk), screening NT2 integratie en Inburgering-VDAB*" niet kunnen worden beschouwd als bewijs dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. De verwerende partij motiveert als volgt:

*"- historiek werkloosheidsvergoeding (periode januari 2016 - februari 2017, januari 2017- maart 2018)
- afspraak-gesprek: zoektocht naar werk VDAB dd. 6.02.2018 met bijhorende werkervaring/CV;
inschrijvingsbewijs VDAB dd. 9.05.2018; inschrijvingsbewijs Actiris.Brussels dd. 21.02.2018: echter, louter deze inschrijvingsbewijzen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk
- screening NT2 Integratie en Inburgering - VDAB*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Echter, de referentiepersoon heeft niet aangetoond dat ze heden actief op zoek is naar werk, dan wel is

vrijgesteld van deze verplichting, waardoor de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

De verzoekende partij toont niet aan waarom deze motivering niet afdoende zou zijn. De verwerende partij zet uiteen dat deze stukken niet aantonen dat de referentiepersoon actief zoekt naar werk. De verzoekende partij toont niet anders aan. Het loutere feit dat zij het niet eens is met dit oordeel, is niet van aard de concrete motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij in strijd met artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet naliet een behoefteanalyse uit te voeren.

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

“(…) Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat indien de persoon die vervoegd wordt enkel en alleen beschikt over een werkloosheidsuitkering, deze slechts in aanmerking kan genomen worden als zijnde een bestanddeel van “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” op voorwaarde dat het bewijs wordt geleverd dat de te vervoegen persoon nog actief werkzoekende is.

In voorliggende zaak wordt niet betwist, hetzij in elk geval niet aangetoond, dat aangaande het inkomen van de moeder van de verzoekende partij, zijnde de persoon die de verzoekende partij wenst te vervoegen, enkel volgende stukken werden voorgelegd:

*“- historiek werkloosheidsvergoeding (periode januari 2016 - februari 2017, januari 2017- maart 2018)
- afspraak-gesprek: zoektocht naar werk VDAB dd. 6.02.2018 met bijhorende werkervaring/CV;
inschrijvingsbewijs VDAB dd. 9.05.2018; inschrijvingsbewijs Actiris.Brussels dd. 21.02.2018: echter, louter deze inschrijvingsbewijzen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk
- screenining NT2 Integratie en Inburgering – VDAB”*

Hieromtrent oordeelde de verwerende partij, zoals gesteld, als volgt:

“Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Echter, de referentiepersoon heeft niet aangetoond dat ze heden actief op zoek is naar werk, dan wel is vrijgesteld van deze verplichting, waardoor de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aantoonde dat haar moeder actief op zoek is naar werk, zodat de verwerende partij op goede gronden kon oordelen dat de voorgelegde inkomsten uit de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking konden

worden genomen als bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende geen verdere “*behoefteanalyse*” te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet zich niet op (RvS 25 november 2015, nr. 233.022 en naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Bij gebreke aan in aanmerking te nemen inkomsten dienen geen uitgaven te worden nagegaan. De schending van artikel 42, § 1, tweede lid en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat zij haar niet voldoende heeft geïnformeerd en haar niet heeft uitgenodigd bijkomende bewijsstukken neer te leggen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon of de totale maandelijksse kosten voor het huishouden. De Raad dient echter op te merken dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure rust op de aanvrager en dat aldus van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat de referentiepersoon, namelijk haar Belgische moeder, actief op zoek is naar werk, temeer zij een verblijf beoogde te bekomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk de voorwaarde van dergelijk bewijs wordt gesteld. De verzoekende partij toont niet aan dat zij werd verhinderd dergelijke bewijsstukken voor te leggen.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een schending van de hoorplicht tracht aan te tonen, merkt de Raad op dat dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, “*De hoorplicht*” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart van verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Daarenboven heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag en voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Zij voert niet aan dat zij werd belet dit te doen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de verwerende partij in deze zaak, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken inzake haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder, haar alsnog diende uit te nodigen om de financiële situatie van de referentiepersoon uiteen te zetten.

Bovendien leidt, luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet toekennen van een verblijf hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de rechten van verdediging, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 *i.o.* 39/69, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin het geschonden beginsel niet wordt toegelicht is onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat, alsgevolg van de verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een privé-en familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige privé-en gezinssituatie van verzoeker.

Dat immers verzoeker in België sedert 2017 school loopt aan de Athénée Royal V. (...) te 1030 Brussel, waar hij momenteel les volgt in het 5e jaar technisch secundair onderwijs (cf. stuk 3)."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Met de bestreden beslissing wordt verzoeker het verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter § 2 van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat het hieromtrent dan diende te motiveren.

Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Verzoeker wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van zijn moeder. Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij van haar in België verblijvende familie wordt gescheiden en dat er een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel - hetgeen de verzoekende partij overigens zelf aangeeft in haar middel -, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. De bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat de vermeende familieband wordt verbroken en dat zij – al dan niet alleen – dient terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing houdt enkel in dat geweigerd wordt haar een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen op grond van de aanvraag van 17 mei 2018 in functie van haar Belgische moeder. De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een

bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van de verzoekende partij niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Er is geen sprake van een "uitwijzende staat", zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift. Niets belet de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te dienen om een verblijf te verkrijgen indien zij meent aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

Ten overvloede blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). In deze zaak laat de verzoekende partij na dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te brengen. Gelet op de voorgaande elementen toont de verzoekende partij het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven niet aan, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin kan blijken.

De verzoekende partij betoogt verder slechts dat uit niets blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging deed met betrekking tot haar gezinssituatie. Wanneer echter, zoals in voorliggende zaak, er geen verwijderingsmaatregel wordt genomen en het bestaan van een gezinsleven niet wordt aangetoond, diende de verwerende partij een dergelijke belangenafweging niet te maken. Met betrekking tot een privéleven worden verder geen elementen aangehaald.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het proportionaliteitsbeginsel, wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dit is niet het geval, nu de verzoekende partij geen enkele argumentatie aanbrengt waaruit zou blijken dat de motivering in de bestreden beslissing, namelijk dat zij niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder, kennelijk onredelijk zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Het derde middel luidt als volgt:

"Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is."

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij ook in de toelichting bij het tweede middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de door hem opgeworpen schendingen. Met name verzuimt verzoeker om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging zou schenden. Daar onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798), is verweerder van oordeel dat het derde middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

Daar waar verzoeker verwijst naar artikel 17 van de richtlijn 2003/38/EG merkt verweerder op dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de Gezinsherenigingsrichtlijn. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de verwerende partij het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, verzoeker te horen over zijn “gezins- en economische situatie”, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De verwerende partij was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

In zoverre verzoeker, los van de aangehaalde schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de schending aanhaalt van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, omdat de verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, hem minstens had moeten uitnodigen voor een verhoor, benadrukt verweerder in de eerste plaats dat het hoorrecht dat verzoeker ex artikel 41 van het Handvest geschonden acht, niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie.

Anderzijds maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34). Daarnaast acht verzoeker ook de hoorplicht, als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden. Zowel het hoorrecht als Unierechtelijk algemeen beginsel als de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, hebben in wezen dezelfde inhoud (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.599). Deze houden in dat de betrokkene naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een beslissing wordt genomen die zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; RvS 9 september 2015, nr. 232.145).

Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging nadat verzoeker daartoe krachtens de geldende regelgeving een aanvraag had ingediend. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten.

Verweerder stelt vast dat verzoeker in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40ter §2, 1° van de Vreemdelingenwet, de kans werd geboden om nuttig voor zijn belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en zijn standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoeker kon alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid en verschillende documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn aanvraag. Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat de verwerende partij bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag rekening heeft gehouden met alle door verzoeker voorgelegde bewijsstukken. Waar verzoeker aanhaalt dat de verwerende partij vooraleer een beslissing te nemen omtrent het gevraagde verblijfsrecht hem alsnog had moeten uitnodigen voor een verhoor, wijst verweerder erop dat de hoorplicht niet inhoudt dat verwerende partij ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens zij haar beslissing wil baseren wanneer verzoeker reeds de gelegenheid heeft gehad om zijn standpunt

over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Tot slot merkt verwerende partij op dat verzoeker in zijn uiteenzetting hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht hij voor het nemen van de bestreden beslissing zijn gehoord, hij elementen zou hebben bijgebracht die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40). Hij beperkt zich immers tot een louter theoretisch betoog zonder specifieke omstandigheden te concretiseren die hij had willen aanvoeren.

Verzoeker maakt geen schending van het hoorrecht en de hoorplicht aannemelijk, en evenmin van de rechten van verdediging.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.3.3. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daarenboven moet worden gesteld dat voormelde richtlijn niet van toepassing is in het geval de gezinshereniging met een burger van de Unie wordt nagestreefd (*cf.* art. 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG), zodat de verzoekende partij, die een gezinshereniging met een Unieburger wenst tot stand te brengen, hoe dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn kan verwijzen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Wat betreft de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de toepassing van artikel 40*bis* en artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (*cf.* RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De verwerende partij diende de verzoekende partij derhalve niet te horen alvorens zij de bestreden weigeringsbeslissing nam.

Daarenboven benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart in functie van haar Belgische moeder. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte ter staving van haar aanvraag. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke concrete elementen aangaande haar gezins- en economische situatie, haar

“familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst” zij zou willen aanbrengen, laat staan hoe deze tot een andere beslissing zouden hebben geleid.

Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan dus niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking van het middel dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU